rektor Parrot ollid tedda sisse säädmas, ja se on siis nüid se uniwersität, mis paergogi Tarto linnas õitseb, kulus ja rikkas, ja kõige andetega ehhitud, mis talle igganes tarwis. Se peamaja tõusis seal kohhal ülles, kos wannast Maarja kerriko aed olli. Ka se Dome mäggi, mis enne kindellinn olli, ja kõik need oned, mis paergogi ta peal seiswad, kui: Tähttorn, Klinikum, Anatomikum, Bibliothek ja muud, on uniwersitäti pärralt, nõnda kui ka se kunninga aed (botanischer Garten), mis Emmajõe järes puusilla liggi õitseb. Kui nüid kõik olli walmis sanud, siis tulli Keiser Aleksander isse seia, tedda watama ja temmale omma õnne sowimist andma. Suur ja helde, kuida ta ikka olli, ja rõmus, kui ta teisi rõmustatta jõudis, andis ta talle palju üllendamisi ja kaaswarra, kui sedda iggaüks isse selle ehhitamisse kässo sees, mis paergogi meie uniwersitäti peal kui kõige kallimad üid oitakse, luggeda wõib. Temma kinnitusseks ja auks ütleb ta seal isseärranis neid kallid sõnno: „Wiimseks sowime Meie sedda uniwersitäti temma liikmette õigusse, temma wallitsejatte ole, kõige Meie truu allamatte austusse ja Meie tronipärrijatte kõige üllema kaitsmisse alla.“

Nõnda ehhitas Keiser Aleksander ommas eldusses ja ommas murretsemisses ta rahwa õpetusse pärrast jälle sedda uniwersitäti ülles, ja nõnda seisab ta siis nüid kohhal, temmale iggawesseks mällestusseks, ja meie laste lastele kas-

suks. Selle ue ehhitamisest sadik on nüid jo pea 39 aastad möda läinud, mitto tuhhat noort innimest on seal omma ülleskaswatamist ja õppust sanud, ja sellega ni isse ennese kui kõige se rigi kassuks ello sisse astunud, mõnni kerrik-issandaks, mõnni koolmeistriks, mõnni põllo mehheks ja mõnni wäe peale. Weel ellawad tännini kaks neist kõige essimestest õppetajadest meie ulgas: Professor Jaesche ja Morgenstern, jo möllemad auga alliks sanud; need teised on jo siit ilmast ärra läinud iggawesse ello sisse. Se kõrd on meie uniwersitäti peal 47 õppetajad ja 573 õppijad ehk studentid, meie ja wõeralt maalt.

Nipalju se kõrd sest asjast. Jummala walgus ja rahho kõikide ülle, kes tarkusse ja eadusse järrele iggatsewad, ja sago jo peagi ka se pääw tullema, kos ka need waesed innimessed ja rahwad walgusses akkaks käima, kes weel tännini sedda iggatsemist põlle tundma sanud. O armad, kui tarkus ja eadus üks kõrd sedda ilma wallitsema saaks, siis kaddukšid wistist temmast kõik õnnetussed ja willetsussed, mis nüid weel ni mõnnigi kõrd ebbausk, ekšimenne ja muud pimmedusse teud innimeste nuhtlusseks ta sisse saatwad; siis waikiks temmast riid ja wain, löppeks taggakiusaminne ja kaddedus, äbbeneks roppus, ja tagganeks kõik pahhaus ja kurjus teggude kui möttete sehhest. Siis saaks innimeste ello tõeste ärda, kassane ja waikne ollema, kui üks suur rõmolinne päwa paiste,

Tarto- ja WÃƒÂ¶rro-ma rahwa Kalender 1841, lk. 32